

Salget. I § 4 siges, at „Saison- og Opgørelsesudsalg“ ikke maa finde Sted mere end to Gange om Aaret.

Sammenholder man disse to Bestemmelser, er det ikke ganske klart, idet der sondres mellem „Saison- og Opgørelsesudsalg“ og „Udsalg, der have en fremskyndet Afhændelse af Varer til Formaals“, om den første Art af Udsalg er en snævrere Gruppe indenfor den sidste, og om derfor Udsalg, der ikke kunne kaldes „Saison- eller Opgørelsesudsalg“, kunne finde Sted mere end to Gange om Aaret.

Hvad dernæst angaar Bestemmelsen om, at Grundene til Salget skulle angives og angives rigtigt, synes man, hvis Tanken er, at Udsalg overhovedet kun maa finde Sted to Gange om Aaret, ikke med Billighed at kunne forlange mere, end at Grundene, naar de angives, skulle være rigtige, da der meget let kan tænkes at være yderst legitime Grunde til Stede for en handlende til at foranstalte et Udsalg, men Grunde, som dog kunne være af en saadan Natur, at han ikke ønsker at skilte offentligt med dem. Der synes heller ikke at burde lægges Hindringer i Vejen for Udsalg i Anledning af Handelsophævelse, Forretningsovergang og Ophør med en enkelt Varesorts Forhandling.

Hvad angaar Sæson- eller Opgørelsesudsalgene, som kun maa finde Sted to Gange om Aaret, bemærkes, at denne Bestemmelse vil kunne være til stor Gene for Forretninger, der ere delte i flere forskellige Brancher, idet disse Forretninger, praktisk talt, derved tvinges til samtidig at holde Udsalg i alle Brancher, hvad der ofte vil kunne medføre betydelige Ulemper baade for Forretningen, for det købende Publikum og for Fabrikanterne.

Endelig skal bemærkes, at naar Motiverne indrømme, at „strengt taget enhver Forretning fra aaben Butik vil kunne benævnes Udsalg“, gælder det samme i Virkeligheden Udsalg, „der have en fremskyndet Afhændelse af Varer til Formaals“, idet dette Formaals vel maa siges at ligge i selve Butikshandelens Natur.

Som Følge af ovenstaaende Betragtninger mene vi, at de to citerede Bestemmelser bør indskrænkes til én enkelt, der forbyder Skiltning eller Reklamering i Anledning af Udsalg med Grunde, som ere usandfærdige.

§ 5.

Denne Paragraf forekommer os for første Dels Vedkommende overflødig, hvilket ogsaa fremgaar af Motiverne, for sidste Dels Vedkommende forekommer den os yderst betænkelig og endog i Strid med, hvad der for Tiden maa anses for gældende Ret. Den paagældende Tilføjelse er indsat af Hensyn til Oplysningsbureauerne, men det forekommer os ikke, at der er Grund til at slappe Fordringerne til disses Samvittighedsfuldhed og Ansvarsfølelse, og vi maa derfor anbefale, at hele Paragraffen udgaar.

§ 6.

Med Hensyn til denne Bestemmelse kan gøres en tilsvarende Bemærkning som ovenfor til § 1, nemlig, at Udtrykket Meddelelser om „Forretnings- og Driftshemmeligheder“ er et lovligt vagt Udtryk til derpaa at begrunde Strafansvar. I alt Fald bør Paragraffen indskrænkes til Meddelelser om nuværende Principals og Kompagnons Hemmeligheder, ligesom sidste Punktum bør bortfalde. Bestemmelsen vil ellers let føre til, at Arbejdere og Funktionærer saavel som ogsaa Kompagnoner stavnsbindes i en bestemt Forretning. Det maa tillige betænkes, at naar vi aarligt sende adskillige unge Mennesker med offentlig Understøttelse til Udlandet for at lære nyt i deres Fag, sker dette mest praktisk derved, at de paagældende tage Tjeneste i udenlandske Forretninger. Skulde de, naar de komme hjem, være afskaarne fra at benytte, hvad de havde lært, fordi det maa henregnes under Forretnings- eller Driftshemmeligheder, vilde ikke meget være vundet.

§ 7.

Denne Bestemmelse synes mest passende at høre hjemme i en almindelig borgerlig Straffelov. I ethvert Fald synes den i sin her foreliggende Form ikke ganske heldigt affattet. Efter Ordene vil saaledes f. Eks. en Kok, der tager Tjeneste paa et Hotel og lader sig tilsige Gaver for at gøre sine Indkøb hos bestemte handlende, vel